

hængighed, vil det være forbundet med, at det parlamentariske ministeransvar vil forsvinde. Det er jo sådan, at man ikke både kan blæse og have mel i munden. Her træffer man et valg; der er ingen mellemproportional mellem, at der er et ministeransvar, og at der ikke er et ministeransvar.

Som jeg også har tilkendegivet i forbindelse med den første behandling, vi havde af lovforslaget, betyder det ikke, at Rigsrevisionens kompetence forsvinder. Rigsrevisionen vil fortsat have kompetence som revision over for domstolene. Nu er jeg ked af, at fru Birthe Rønn Hornbech ikke har tid til at overvære behandlingen længere, sådan at vi kunne bruge forhandlingen i dag til at komme det videre, og også den konservative ordfører har åbenbart forladt salen. Det er jo derfor, vi har problemerne med at kunne nå en meget bred parlamentarisk enighed om de her lovforslag.

Det skal jeg beklage, men af hensyn til, at de måske har tid til at læse forhandlingerne fra mødet her i salen, skal jeg ikke undlade at sige, at Rigsrevisionens kompetence ikke forsvinder, og som det er for alle andre myndigheder, der er underlagt Rigsrevisionen, er de revisionspåtegninger, der kommer fra Rigsrevisionen, revisionsmæssige anvisninger, og for domstolene som for en hvilken som helst anden statslig styrelse eller myndighed, der er underlagt Rigsrevisionen, er det anvisninger, man kan følge eller ikke følge.

Det er klart, at hvis man ikke følger dem, kan man komme til direkte at bryde de bevillingsmæssige forudsætninger, men så er det jo en helt anden sag.

Statsrevisorernes kompetence forsvinder ikke. Statsrevisorerne kan fortsætte med at afgive deres beretninger om forhold, der bør ændres eller er kritisable set fra deres synspunkt.

Hvem er så i sidste instans ansvarlig for at følge initiativer fra revisionen op? Det er selvfølgelig bestyrelsen i første instans, men i næste instans vil det være dette Ting. Det er Folketinget, der hvert år på sin finanslov fastlægger rammerne for de bevillinger, som domstolene vil være underlagt, men det er også Folketinget, der i de anmærkninger, som ofte følger bevillingerne fra Folketinget, kommer med de tilkendegivelser, som bevillingen skal følges op af.

Jeg mener ikke, at Folketinget på nogen måde har afgivet sin mulighed for at komme med

anvisninger og også stille klare krav til domstolene i forhold til bevillinger, der er givet af Tinget. Folketinget vil ikke afskrive sig muligheden for undervejs i løbet af et bevillingsår at følge de anvisninger op. Det vil ske ved at stille spørgsmål til domstolene via den til enhver tid siddende justitsminister.

Det er ærgerligt, at de to store borgerlige partier ikke har tid til at overvære forhandlingerne, så vi kunne være kommet det skridt videre. Jeg håber, at det så bliver muligt at gøre det ved en anden lejlighed.

Jeg skal sige til hr. Bendt Bendtsen, som mener, at der er tale om, at et pseudoproblem her bliver løst, at det er jeg ikke enig i. Jeg mener, at vi med lovforslaget får skabt de rammer, som også forfatningen har tænkt, nemlig at domstolene også på det administrative og økonomiske område, når først Folketinget har givet bevillingerne, skal have den selvforvaltning og det eget ansvar, som lovforslaget her lægger op til.

Jeg er til gengæld glad for, at alle stort set – sådan fik jeg noteret det – er enige i, at vi skal have et dommerudnævnelsesråd, og at Dommerudnævnelsesrådet også skal bidrage til en bredere rekruttering.

Det er ikke ensbetydende med, at dygtige medarbejdere i Justitsministeriet er afskåret fra at søge ud til domstolene. Jeg deler fru Sonja Albrinks synspunkt, at det selvfølgelig ikke afskærer medarbejdere i Justitsministeriet fra at søge til domstolene. Det vil fortsat være muligt, og jeg tror også, at medarbejdere fra Justitsministeriet vil have gode chancer for også i fremtiden at kunne opnå ansættelse som dommere.

Det, de ændringer, vi her laver, betyder og medfører af konsekvenser, er, at de konstitutioner, som medarbejdere i Justitsministeriet har kunnet opnå som formiddagsdommere i byretten, vil forsvinde, men at medarbejdere i ministeriet fortsat kan blive konstitueret som dommere, men så bliver det på samme grundlag, som gælder for andre, der søger konstitution.

Vi har valgt at lave en speciel konstitutionsmodel for advokater, og det er, fordi advokater, som er private næringsdrivende, kan have vanskeligheder ved at søge væk fra deres private erhverv i en 9-måneders-periode, da de jo ikke har nogen garanti for, at de vil opnå ansættelse som dommer gennem konstitutionen, men muligvis skal vende tilbage til advokatgerningen. Derfor er det fornuftigt at give dem mulig-